

Zas někdy na příště

Ve světle šporných rovek,
sním o lůsce.
Stejně jako první pohyby
o život?

Ale sním si vcelku pěkň.
Hů stěny.
A ty vyprávěj svoje příběhy.
Plíou.
Boj se stejně jako tůn,
kterů někdo moc bil.

Jsou tůkavě jak kroky laboratorních myšů,
pohledy jejich červených očí
a nestůlů tůitů na mů ruce.

/Miluju Tů/

Asi by stůilo to vřchno tak neprořvat,
to uř ale taky nemusěme tů vřbec, ře jo...

Stejně mům přerůenou řřru řivota.
Vim to,
a vřm, ře to nemusě nic znamenat,
ře to můře břt jen nřco
jako plň a přerůovaně řřra na silnici...
Ale vřte,
jř předjřdřně nerada...
Jsou s tím spojeně nehody
a mrtvoly.

Sním si vcelku pěkň.
Obřas morbidně.
To uř k tomu ale patřř.

A tak nřjak douřm,
ře třeba třmi řporněmi řřrovkami,
zachřnřme svřt
a spoleřnost

zas někdy na přřtř.